

Arrest

nr. 267 242 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 augustus 2021 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. WUYTS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Nederlandse oom D.J. op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 juni 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 10 september 2020 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde Nederlandse oom.

Op 25 februari 2021 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 maart 2021 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van dezelfde Nederlandse oom.

Op 27 augustus 2021 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 267 242 van 25 januari 2022 verwierp de Raad dit beroep wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, maar vernietigde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 augustus 2021 legde de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod op van 3 jaar.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : D. voornaam : B. geboortedatum : [...]1999

geboorteplaats : T. nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.08.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam in februari 2019 in het bezit van een toeristenvisum, afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten, de Schengenzone binnen.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 05.03.2020 en op 10.09.2020, werden geweigerd op 26.06.2020 en op 25.02.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.03.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij nagenoeg dezelfde stukken

werden voorgelegd als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.06.2020 dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende oom. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Voordien was betrokkene als minderjarige in eerste instantie ten laste van zijn ouders in Marokko. Er werd niet aangetoond dat zijn ouders onvermogen was en niet in staat waren te voorzien in het levensonderhoud van hun zoon. Integendeel, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de vader van betrokkene in het kader van zijn visumaanvraag dd. 31.05.2018 ten opzichte van de Spaanse autoriteiten aantoonde economische actief te zijn als privé-bediende van een diplomaat en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf (toeristische motieven) afgeleverd te krijgen. Betrokkene vroeg gelijktijdig met zijn vader een visum aan. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

Vooreerst merkt de Raad op dat het thans bestreden inreisverbod stelt: *"de beslissing tot verwijdering van 27.08.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod"*.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: *"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)".*

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de beslissing tot verwijdering van 27 augustus 2021, waarop het bestreden inreisverbod expliciet steunt, werd vernietigd bij arrest nr. 267 242 van 25 januari 2022, moet ook het bestreden inreisverbod worden vernietigd.

Verder blijkt dat verzoeker een schending van het hoorrecht heeft aangehaald. Hij wijst daarbij op artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) dat van toepassing is indien beslissingen worden genomen die voortvloeien uit de toepassing van de richtlijnen. Hij wijst eveneens op de schending van het rechtsbeginsel "audi alteram partem". Hij verwijst naar een arrest van de Raad waarin de principes inzake het hoorrecht werden uiteengezet en werd besloten dat de betrokken vreemdeling niet op nuttige wijze zijn standpunt aan verweerder had kunnen kenbaar maken en dat er elementen waren voorgelegd die, zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker stelt dat het horen betrekking moet hebben op de voorgenomen beslissing en hij de mogelijkheid had moeten krijgen om gehoord te worden

aangaande zijn privéleven. Hij stipt aan dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. De verwijderingsmaatregel is erop gericht dat een vreemdeling het land dient te verlaten, terwijl het inreisverbod erop gericht is de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land verlaten heeft. Met verwijzing naar het arrest nr. 233.257 van de Raad van State van 15 december 2015 en nr. 241.738 van 7 juni 2018 stelt hij dat een bestuur niet kan volstaan met het horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel, maar ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het wenst op te leggen. In de concrete toepassing van de theorie citeert verzoeker de bestreden beslissing, doch wijst er in het “tweede subonderdeel” concreet op dat hij een relatie heeft met Mw. L. van Nederlandse nationaliteit, die over een verblijfsrecht beschikt in België. Hij voegt dienaangaande ook stukken aan het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat de Raad van State in zijn arresten nr. 233.257 van 15 december 2015 en nr. 241.738 van 7 juni 2018 inderdaad zoals verzoeker aanvoert, een onderscheid maakt tussen het horen in het licht van een verwijderingsmaatregel en het horen in het licht van een inreisverbod.

Zo stelt de Raad van State in het eerste door verzoeker aangehaalde arrest: *“Het recht voor elke persoon om te worden gehoord, teneinde op effectieve en nuttige wijze zijn standpunt te doen kennen in de loop van de administratieve procedure en voor het aannemen van een beslissing die zijn belangen op negatieve manier kan beïnvloeden, is neergelegd in het algemeen beginsel van Unierecht en meer bepaald de rechten van verdediging, toepasbaar in deze zaak. De omstandigheid dat verweerder zijn standpunt heeft uiteengezet aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat hij omwille van dit feit, ook zijn standpunt heeft uiteengezet aangaande het inreisverbod. Zoals werd gepreciseerd gaat het om verschillende akten gerechtvaardigd door verschillende motieven. Het inreisverbod is van een verschillende nadelige aard voor de belangen van de tegenpartij als het bevel om het grondgebied te verlaten, zijn hoorrecht hield bijgevolg in dat de verzoeker hem eveneens uitnodigde om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens het inreisverbod te nemen. De eerste rechter heeft dus wettig kunnen oordelen dat de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht niet werd gerespecteerd aangezien de tegenpartij enkel zijn standpunt ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet ten aanzien van het inreisverbod heeft kunnen laten gelden. [...] Bijkomend, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, is zijn bevoegdheid voor het opleggen van een inreisverbod niet geheel gebonden. Zeker, artikel 74/11, §1, alinea 2, voorziet dat “De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: [...] 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.” Echter, deze verplichting wordt getemperd door artikel 74/11, § 2, alinea 2 die preciseert dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.” Bijkomend, zelfs indien de verzoeker ertoe gehouden is een inreisverbod op te leggen, beschikte hij toch over een appreciatiebevoegdheid om de duur te bepalen. (eigen vertaling)”*

In het arrest nr. 241.738 van 7 juni 2018 stelt de Raad van State ook nog dat: *“er blijkt uit het arrest M.G. en N.R. van 10 september 2013, volgens het Hof van Justitie, dat in geval van een schending van het hoorrecht, het aan de nationale rechter toekomt om, op straffe van het risico op schending van de nuttige werking van de eerder geciteerde richtlijn 2008/115/EG, na te gaan of “de administratieve procedure had kunnen aanleiding geven tot een verschillend resultaat”. In casu, door vast te stellen door een lezing van het verzoekschrift dat de tegenpartij “argumenten had willen laten gelden met betrekking tot banden ontwikkeld op het Belgisch grondgebied gedurende verschillende jaren en meer bepaald zijn stappen met het oog op het verkrijgen van een arbeidsvergunning”, de administratieve rechter impliciet doch zeker beschouwt dat het gaat om elementen die mogelijks de aard en inhoud van de beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Het is terecht dat hij beslist zich te onthouden van een uitspraak over de concrete gevolgen van de argumenten, aangezien de rechter zijn appreciatie niet in de plaats mag stellen van de bevoegde overheid voor de afgifte van inreisverboden. (eigen vertaling)”*

Ook in andere rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald de arresten nr. 237.958 van 20 april 2017 en nr. 241.214 van 11 april 2018, leest de Raad dat wordt gesteld dat: *“De hoorplicht en dus het recht van de betrokkene om zijn standpunt op nuttige wijze naar voren te brengen, [...] onder meer in [houdt] dat betrokkene voorafgaandelijk kennis krijgt van de aard van de maatregel die wordt overwogen.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad van State duidelijk een onderscheid maakt al naargelang de aard van de beslissing en dat indien de aard van de beslissing anders is, in voorgaande rechtspraak het verschil tussen een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, dit een invloed heeft op het hoorrecht dat moet worden gerespecteerd door het bestuur.

In casu blijkt dat verzoeker een aanvraag had ingediend voor een verblijfskaart van een burger van de Unie die is uitgemond in een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Aan dit bevel om het grondgebied heeft de gemachtigde ook het thans bestreden inreisverbod gekoppeld. Het is vaste rechtspraak van de Raad dat indien een beslissing tot weigering van verblijf volgt op een aanvraag, de verzoeker in het kader van die aanvraag de mogelijkheid heeft gehad om op effectieve en nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Echter, wat betreft het huidige bestreden inreisverbod, beslissing die eenzijdig door de gemachtigde wordt opgelegd, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag om de verblijfskaart kon anticiperen op het feit dat de gemachtigde een inreisverbod zou opleggen en hij in dat kader reeds elementen had moeten naar voren brengen in zijn aanvraag. De aard van de beslissing, met name een weigering van verblijf volgend op een aanvraag, verschilt duidelijk van de aard van een inreisverbod. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad op nuttige en effectieve wijze elementen naar voor te brengen die zich mogelijks tegen het opleggen van een inreisverbod met de duur van drie jaar konden verzetten. In casu wijst verzoeker concreet op zijn relatie met Mw. L. die over een E-kaart beschikt. Hij voegt dienaangaande stukken bij het verzoekschrift, zodat hij zijn belang aantoonde bij zijn betoog. De Raad moet aldus vaststellen dat indien verzoeker wel gehoord geweest zou zijn in het licht van het inreisverbod, dit mogelijks had kunnen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing. Het komt de Raad niet toe zich in de plaats te stellen van de concrete gevolgen van deze door verzoeker voorgelegde argumenten.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en een schending van het principe 'audi alteram partem' wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker de gemachtigde niet op de hoogte heeft gebracht van zijn relatie met Mw. L. en dat die relatie niet van die aard is te kunnen vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou komen in het licht van de vermelde omstandigheden. Het is volgens verweerder nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals het bepalen van de duur van het inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van de relatie van verzoeker. De uitgebreide motivering van het inreisverbod bevat dan ook geen motieven dienaangaande. Echter, zoals supra uiteengezet, blijkt evenmin dat verzoeker in het licht van het voorgenomen inreisverbod werd gehoord waarin hij, als hij die kans had gekregen, dit gegeven had moeten naar voor brengen. De Raad volgt in casu verweerder niet dat indien verzoeker wel de kans had gekregen diens relatie met Mw. L. van Nederlandse nationaliteit en met verblijfsrecht ten berde te brengen, de beslissing niet mogelijks een andere draagwijdte had kunnen hebben.

Verder stelt verweerder in de nota dat het bestreden inreisverbod het accessorium vormt van de beslissing tot weigering van verblijf. Hij stelt dat het recht om gehoord te worden niet toepasselijk is wanneer een bestuurde een aanvraag indient tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren. Bijgevolg kan het inreisverbod, als accessorium van een weigering van verblijf, het principe van audi alteram partem niet schenden. Volgens verweerder wordt hem geen recht of voordeel onthouden dat hij voorheen heeft genoten en ten tweede was hij in staat bij zijn aanvraag om zijn argumenten en opmerkingen ter ondersteuning van zijn beweringen te doen gelden. Verder stelt verweerder dat verzoeker ook geen schending van artikel 41 van het Handvest kan aanvoeren aangezien uit de bewoordingen van het artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op dit artikel ten aanzien van de nationale autoriteiten. Hij besluit dat er geen schending is van het hoorrecht, noch van artikel 41 van het Handvest.

De Raad merkt vooreerst op dat hij verweerder in de nota met opmerkingen kan volgen dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Hij gaat er in de nota evenwel aan voorbij dat recht om in elke procedure te worden gehoord wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5

november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van Unierecht, in het licht van de rechten van verdediging aanvoeren. Dit aangezien verzoeker terecht opmerkt dat het hoorrecht van toepassing is als er toepassing wordt gemaakt van de richtlijnen van het Unierecht. Het huidige inreisverbod stoelt op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 11 van Richtlijn 2008/115/EG.

In elk geval is het beginsel 'audi alteram partem' van toepassing, aangezien het inreisverbod eenzijdig door de overheid wordt opgelegd en de belangen van verzoeker nadelig kan beïnvloeden.

Verder kan de Raad in casu niet zonder meer volgen dat de huidige bestreden beslissing, het inreisverbod, een beslissing is die voort zou vloeien uit de aanvraag die verzoeker heeft gedaan tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst. Supra heeft de Raad reeds gesteld dat het vaste rechtspraak is dat wat betreft een beslissing tot weigering van verblijf volgend op een verblijfsaanvraag, de betrokkene in het kader van de aanvraag in de mogelijkheid is op nuttige en dienstige wijze voor zijn belangen op te komen. Echter, het thans bestreden inreisverbod is een eenzijdig door het bestuur opgelegde maatregel, die de belangen van verzoeker ernstig kan benadelen zodat het hoorrecht, wat betreft het inreisverbod, had moeten gerespecteerd worden. De Raad heeft supra ook vastgesteld dat verzoeker argumenten kan aanhalen die mogelijks tot een andere beslissing wat betreft het inreisverbod hadden kunnen aanleiding geven.

Ten overvloede stipt de Raad opnieuw aan dat een inreisverbod een accessorium is van een bevel om het grondgebied te verlaten, en niet van een weigering tot verblijf, en dat het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod uitdrukkelijk steunt, werd vernietigd door de Raad.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 augustus 2021 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES